

HỒI 38

Bóng Tình Mênh Mông

C

hàng cầm bút chấm vào đĩa mực rồi đề bút lên tấm giấy hồng điều.

“Giang Nam khả hái liên

Liên điệp hà điền điền

Ngư hỷ lang điệp gian

Ngư hỷ lang điệp đường

Ngư hỷ lang điệp tây

Ngư hỷ lang điệp Nam

Ngư hỷ lang điệp bắc.”

Dịch:

“Giang nam hái được sen

Lá sen xanh um trùm

Cá đùa giữa lá sen

Cá đùa lá sen tây

Cá đùa lá sen nam

Cá đùa lá sen bắc”

Chàng viết xong bài thi phú đó liền bẻ gãy cây bút quăng vào một góc mộc thất.

Bạch Cúc bước vào, thấy hành động của Đường Thẩm, nàng nheo mày.

Chàng nhìn lại nàng. Bạch Cúc gượng điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Có chuyện gì khiến công tử tỏ vẻ bực bội như vậy?

Chàng điểm nụ cười gượng rồi nói:

- Tại hạ đang rất muốn gặp Phù Vân cung chủ.

Bạch Cúc lưỡng lự.

Đôi chân mày của Đường Thấm nhướng lên.

- Sao... Cung chủ không muốn gặp tại hạ nữa à. Nếu Cung chủ không muốn gặp Đường Thấm. Đường Thấm có thể đi khỏi đây chứ?

Chàng bước đến trước mặt Bạch Cúc.

Nàng gượng cười mỉm, miễn cưỡng nói:

- Cung chủ không muốn công tử rời khỏi chỗ này.

- Không muốn tại hạ rời khỏi chỗ này thì ắt Cung chủ muốn tại hạ biến thành một con chim được nhốt trong cái lồng son rồi. Nếu không là con chim bị nhốt trong lồng thì cũng là chiếc bóng vất vưởng của cuộc đời. Một cái bóng hư ảo và vô nghĩa.

Chàng nheo mày khe khẽ nói:

- Hoặc tại hạ đã là một kẻ vô dụng mà Phù Vân cung chủ không muốn nhìn tới nữa.

Bạch Cúc lắc đầu.

- Cung chủ không có ý nghĩ như công tử đâu.

- Vậy Đường Thấm có thể rời khỏi đây được chứ?

- Công tử đã từng rơi vào tay Tử Vong Sứ kia mà. Công tử còn muốn đi nữa à?

- Đường Thấm không thích làm chiếc bóng mờ vô nghĩa trong cảnh giới bồng lai này.

Chàng nói dứt câu thì Đông Phương Tử Linh Phù Vân cung chủ xuất hiện.

Nàng bước vào một thất của Đường Thấm đem theo mùi xạ hương thoang thoảng lan vào khứu giác chàng. Trong bộ bạch y trắng toát, Phù Vân cung chủ Đông Phương Tử Linh trông thật đài các và tao nhã. Phong thái của nàng toát ra vẻ đẹp vừa tinh anh và thánh thiện.

Bạch Cúc ôm quyền:

- Tham kiến Cung chủ.

- Ngươi có thể rời khỏi đây.

- Cung nữ cáo lui.

Bạch Cúc liếc trộm Đường Thấm rồi mới lui bước. Bạch Cúc đi rồi Phù Vân cung chủ Đông Phương Tử Linh mới nhìn lại chàng. Chấp một tay sau lưng Đông Phương Tử Linh bước đến bàn án thư. Nàng dõi đôi mắt no tròn tuyệt đẹp nhìn những dòng bút pháp mà Đường Thấm vừa mới lưu lại trên tấm giấy hồng điều.

Đông Phương Tử Linh nhỏ nhẹ đọc, giọng đọc của nàng nghe thật ngọt ngào và nhu nhả.

Nàng đọc xong bài thơ mới nhìn lại Đường Thấm.

- Đường Thấm công tử muốn nói gì với bốn cung?

- Đường Thấm không biết nên nhìn Cung chủ dưới nhân dạng nào. Nhìn Cung chủ dưới nhân dạng một vị cung chủ tuyệt đẹp, có phong thái thoát phàm hay nhìn với nhân dạng của một xám y nhân.

Đông Phương Tử Linh mỉm cười, nụ cười mỉm của nàng xinh và đẹp như đóa hoa hàm tiếu.

- Công tử hãy nhìn bốn cung dưới nhân dạng của một Đông Phương Tử Linh.

- Đông Phương Tử Linh không phải là Phù Vân cung chủ cũng không là xám y nhân.

Nàng mỉm cười. Nàng bước đến bàn cẩn thận sửa lại những cánh hoa hướng dương trong lọ lục bình.

Vừa sửa những cánh hoa, Đông Phương Tử Linh vừa nói:

- Đường Thấm công tử biết cái gì về bốn cung chủ Đông Phương Tử Linh?

Chàng bước đến bên bàn đứng đối diện với Đông Phương Tử Linh.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi từ từ thở ra.

Đường Thấm nói:

- Nếu nói biết thì có lẽ Đường Thấm chẳng biết gì cả. Còn nếu nói không biết thì e rằng tại hạ tự biến mình thành kẻ hồ đồ và ngoa ngôn. Nếu không muốn nói là kẻ giả vờ ngu ngốc.

- Bốn cung muốn nghe những gì Đường Thấm biết.

- Cung chủ còn muốn lợi dụng gì ở Đường Thấm nữa, hay Cung chủ muốn Đường Thấm giống hệt như Thất đại chương môn và Lục Đại Thiên. Những gì Cung chủ cần ở Đường Thấm. Đường Thấm đã làm cho Cung chủ rồi.

Đông Phương Tử Linh nhìn chàng.

Đường Thấm ve cằm, từ tốn nói:

- Có lẽ thời khắc Đường Thấm phải chết đã đến rồi phải không?
- Công tử biết quá nhiều.
- Đường Thấm có thể đoán ra.

Đông Phương Tử Linh mỉm cười. Ánh mắt tuyệt đẹp của Đông Phương Tử Linh như nhìn vào một điểm hư ảo nào đó. Khẽ buông tiếng thở dài Tử Linh nói:

- Đúng là bốn cung có lợi dụng Đường Thấm, đưa Đường Thấm vào thạch thất cùng với Mạch Kiếm Tùng để khảo cứu đồ hình Kim đồ Càn Khôn Kiếm Khí, tìm ra cách hóa giải nó. Nhưng thử hỏi bốn cung không làm như vậy, Đường Thấm có còn đứng ở đây không?

Khẽ lắc đầu, Phù Vân cung chủ nghiêm giọng nói:

- Đó là lợi dụng ư? Còn nếu như bốn cung muốn thực hiện án Kỳ Tử Vong với Đường Thấm, thì đâu cần bốn cung phải ra tay.

- Vậy Cung chủ cần gì ở Đường Thấm?
- Bốn cung cũng không biết mình cần gì nữa.
- Tại sao Cung chủ lại muốn cứu Đường Thấm?
- Bốn cung chỉ thích làm theo ý của mình thôi.

Đường Thấm chau mày.

- Cung chủ không còn mục đích gì khác chứ?
- Đúng ra Đường Thấm phải chết, bởi vì một khi đã nhận án tử vong, chẳng một người nào có thể sống sót khi đã nhận án Kỳ Tử Vong, ngoại trừ Kỳ Tử Vong được rút lại bởi chủ nhân Tử Vong Kỳ.

Đường Thấm nhìn Phù Vân cung chủ trang trọng nói:

- Cung chủ... chủ nhân Tử Vong Kỳ là ai?

Đông Phương Tử Linh lắc đầu.

- Bốn cung không thể nói với Đường Thấm chủ nhân Tử Vong Kỳ là ai.
- Nói như vậy Cung chủ biết chủ nhân Tử Vong Kỳ?

- Bốn cung biết nhưng không nói với ai cả.

Đông Phương Tử Linh buông tiếng thở dài. Rồi bước đến trước mặt chàng.

- Đường Thấm công tử... bốn cung có một ý muốn đề nghị với Đường Thấm công tử.

Chàng nhìn Đông Phương Tử Linh, từ tốn nói:

- Ý Cung chủ là gì?

- Theo bốn cung biết, án Kỳ Tử Vong đối với Đường Thấm chưa rút lại. Bất cứ lúc nào Tử Vong Sứ cũng có thể xuất hiện lấy mạng Đường Thấm. Một khi án tử vong của Đường Thấm được Mạch Kiếm Tùng thực thi, lúc này Đường Thấm lại không còn nội lực. Ngược lại Mạch Kiếm Tùng đã luyện thành Kiếm Khí Càn Khôn. Đường Thấm không còn sinh lộ nữa, cái chết sẽ đến với Đường Thấm ngay lập tức.

- Cung chủ lo cho tại hạ?

- Cứ nghĩ như vậy đi.

- Vậy Cung chủ có đề nghị gì với Đường Thấm?

Lưỡng lự một chút, rồi dỗi đôi mắt nhìn qua song cửa sổ để tránh ánh mắt của Đường Thấm, Đông Phương Tử Linh từ tốn nói:

- Đường Thấm còn nhớ giao ước giữa bốn cung với Đường Thấm?

- Tại hạ nhớ.

Chàng nhìn Phù Vân cung chủ. Rít một luồng chân khí từ từ thở ra, Đông Phương Tử Linh nhỏ nhẹ nói:

- Ngoài quan ngoại, Tử Linh có một vùng đất rất đẹp mà không một ai biết đến. Ta muốn cùng Đường Thấm đến vùng đất hứa đó. Ta và Đường Thấm xem như rút chân ra khỏi giang hồ. Rút chân ra khỏi những phiền lụy của tục nhân. Tất cả đều bỏ lại sau lưng. Bỏ lại tất cả chẳng màng đến nữa, sẽ chẳng còn ai thực hiện án Kỳ Tử Vong với Đường Thấm. Ngược lại ta cũng trút bỏ bộ thụng xám y kia.

Nhìn lại Đường Thấm, Tử Linh buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đường Thấm đồng ý với ta chứ?

- Đường Thấm gượng cười rồi nói:

- Tại sao Cung chủ có ý đó với tại hạ?

Chân diện Đông Phương Tử Linh lộ về ngượng ngùng. Tử Linh mỉm cười gượng nói:

- Ta cũng không biết nữa.

Đường Thấm gượng cười nói:

- Đường Thấm đã thề sẽ tiêu hủy Tử Vong Kỳ.

Lời còn đọng trên miệng của chàng thì Đông Phương Tử Linh đã lắc vai lướt vút tới, ngọc thủ vươn ra với một thế trào đặt ngay vào yết hầu Đường Thấm.

Chàng đứng trơ ra chấp nhận trào thủ của Đông Phương Tử Linh có thể bút đứt khí quản mình.

Phù Vân cung chủ Đông Phương Tử Linh nhìn vào mắt Đường Thấm.

- Tử Linh có ý tốt cho Đường Thấm. Sao Đường Thấm từ chối chứ. Tử Linh vẫn có thể lấy mạng Đường Thấm mà không cần đến gã Tử Vong Sứ nào.

- Tại hạ biết Cung chủ vẫn có thể lấy mạng tại hạ.

- Biết như vậy sao Đường Thấm vẫn còn làm khó cho ta. Nếu Đường Thấm từ chối đề nghị của Tử Linh, người sẽ chết... Thà ta giết người còn hơn để người chết vào tay người khác.

- Với Cung chủ, Đường Thấm phải nói thật ý của mình. Đường Thấm không thể ngoa ngôn với người đối xử tốt với mình, để rồi sau này sẽ khó xử hơn, thậm chí không dám nhìn mặt người.

Chàng cắn răng trên vào môi dưới, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tử Linh... nàng thử nghĩ xem, nếu không tiêu hủy Tử Vong Kỳ thì còn bao nhiêu người phải chết oan uổng chứ?

Chàng đánh giọng nói tiếp:

- Nếu như Tử Linh có thể tiêu hủy Tử Vong Kỳ thì Đường Thấm sẵn sàng đi với Tử Linh đến bất cứ nơi đâu. Thậm chí có thể giao mạng này cho Tử Linh và Tử Linh bắt Đường Thấm làm gì cũng được.

Đông Phương Tử Linh rút ngọc thủ lại, nhìn vào mắt chàng, trầm giọng nói:

- Đông Phương Tử Linh biết Đường Thấm đã hứa với những người kia, nhưng thử hỏi lúc này đây Đường Thấm làm được những gì với tình trạng đã mất hết công lực chứ? Đường Thấm làm được gì chứ? Nếu không muốn nói là kẻ vô dụng.

Tử Linh đổi giọng khe khẽ:

- Một kẻ mất hết nội công thì sao tiêu hủy được Tử Vong Kỳ, ý muốn của kẻ viễn vong không biết trời cao đất rộng là gì?

Đặt hai tay lên vai Đường Thấm. Tử Linh chăm chăm nhìn chàng.

- Hay Đường Thấm tự cho mình là cao nhân có thể làm được tất cả.

- Đường Thấm không tự cho mình là cao nhân đâu, mà chỉ tự ví mình như một mũi tên đã buông ra khỏi cánh cung rồi thì không thể dừng lại được. Mũi tên đó trúng đích, hoặc chẳng bao giờ tìm lại được nữa.

Chàng buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Huống chi còn bao nhiêu người nữa đang chờ Đường Thấm.

- Ai... phải chăng Đường Thấm muốn nói đến Chu Uyển Thanh, Lục Y Phụng và Thiên Thiên?

Chàng im lặng, Đông Phương Tử Linh trang trọng nói:

- Ai trong những người đó khiến Đường Thấm để tâm?

- Đường Thấm đều để tâm đến tất cả mọi người.

Buông tiếng thở dài với vẻ miễn cưỡng, Đông Phương Tử Linh nghiêm giọng nói:

- Đông Phương Tử Linh không muốn Đường Thấm quyết định ngay bây giờ. Đường Thấm hãy suy nghĩ kỹ đi. Tử Linh không muốn Đường Thấm phải chết oan uổng đâu.

Nói rồi Đông Phương Tử Linh nhìn vào mắt chàng như muốn thấu tóm lấy chân diện Đường Thấm vào hai con ngươi hoặc dùng ánh mắt đọc những ý niệm thầm kín trong đầu Đường Thấm.

- Đường Thấm... hãy theo Tử Linh đi thật xa.

- Đường Thấm sẽ suy nghĩ lại đề nghị của Tử Linh.

Nàng giữ hai ống tay áo rồi quay bước. Vừa đi Tử Linh vừa nói:

- Đường Thấm không hiểu Đông Phương Tử Linh này đây. Đường Thấm chỉ biết về Tử Linh thôi chứ không bao giờ hiểu Tử Linh.

Tử Linh đi rồi, còn lại một mình Đường Thấm, chàng bước đến bàn bưng vò rượu, đi đến bên vòm cửa. Thả tầm mắt nhìn ra hoa viên trước mặt, chàng dốc vò rượu tu ừng ực.

Chàng vừa uống rượu vừa nghĩ thầm: "Ta phải làm gì trong tình thế là người vô dụng chứ?"

Định Tịnh Hành Tẩu ngồi bó gối, thỉnh thoảng lại dốc bầu rượu tu một ngụm rồi chắc lưỡi sau khi nhìn trộm Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng. Hoàng Quốc Túy lâu bầu nói:

- Cái gã ôn dịch này, tự dung bỏ đi chẳng nói tiếng nào? Hồng biết sống chết ra sao? Giờ thì bắt mọi người ngồi đây mà chờ gã. Chẳng biết chờ đến bao giờ?

Định Tịnh Hành Tẩu nhú mày.

- Người có im cái miệng lại không?

Hoàng Quốc Túy lườm lão rồi nhìn ra cửa.

- Im thì im. Nhưng lão nhìn xem kìa. Nhìn Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh xem. Hai nàng đó khoác bộ mặt như vậy có chịu nổi không chứ?

- Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng có bộ mặt thế nào thì người cũng không nhất thiết phải quan tâm.

Hoàng Quốc Túy ve cằm, y buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lúc này bốn thiếu gia không quan tâm đến Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng thì còn ai vào đây để quan tâm chứ? Đường Thẩm bất ngờ bỏ đi, bắt vô âm tín, không biết sống chết ra sao? Không chừng y dám chết bất đắc kỳ tử nơi nào đó rồi, mà xác đã mục rữa, còn chúng ta thì ngồi đây chờ y.

Y chắc lưỡi, vuốt má nhìn Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng.

- Hầy...

Định Tịnh Hành Tẩu chau mày, dốc bầu rượu.

- Người còn nói nhăng nói cuội, nói bậy nói bạ thì lão hủ sẽ tát vào má người đó.

Hoàng Quốc Túy khoát tay:

- Bốn thiếu gia không nói chuyện với lão.

Y bước đến bên Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng.

- Chu Uyển Thanh, Lục Y Phụng... ta có vài lời muốn nói với hai nàng.

Chu Uyển Thanh nhìn Hoàng Quốc Túy.

- Hoàng thiếu gia muốn nói gì?

- Ta không phải không lo cho Đường Thấm. Bởi Đường Thấm có liên quan đến ta mà. Nhưng y lại bỏ đi mà chẳng nói tiếng nào, cũng không biết sống chết ra sao.

Y ve cằm.

- Ta nói điều này, Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng đừng cho ta là kẻ nói gở nhé.

Lục Y Phụng nghiêm mặt nhìn Hoàng Quốc Túy.

- Huynh nói đi.

- Theo như ta nghĩ, có lẽ Đường Thấm biết mình sẽ chết bởi Thiên Hoa Phần gì đó. Y lại không muốn mọi người đau khổ phiền lụy bởi cái chết của y mà tự tìm một chỗ nào đó để vùi thân.

Hoàng Quốc Túy chắc lưỡi.

- Hành động của Đường Thấm cũng đáng để chúng ta tâm phục, khẩu phục và ngưỡng mộ, nhưng khốn nỗi lại đặt mọi người vào tình thế tiến thoái lưỡng nan không biết y sống hay là chết. Theo ý của ta có lẽ giờ Đường Thấm cũng đã chết rồi, mục xác ra rồi.

Lục Y Phụng chau mày.

- Sao huynh lại có ý đó?

- Chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ biết ngay thôi mà. Ta là kẻ thô thiển, kiến văn không bằng Đường Thấm.

Chu Uyển Thanh chen vào:

- Hoàng thiếu gia còn không biết chữ nửa mà.

Hoàng Quốc Túy sượng mặt.

- Hầy. Ta tuy không biết chữ lại được trời ban cho sự thông minh và biết suy luận, đoán ra mọi chuyện. Chu Uyển Thanh không biết chứ, trước đây ta từng đoán trúng chứ không bao giờ đoán sai.

Lục Y Phụng hỏi:

- Huynh đoán như thế nào?

- Ta đoán Đường Thấm đã chết rồi, thậm chí đã rửa xác ra nữa.

Đôi chân mày nàng nhíu lại. Vẻ bất nhẫn lộ rõ trên khuôn mặt xinh đẹp của Lục Y Phụng, nàng gắt giọng nói:

- Hoàng thiếu gia phải nói cho rõ, tại sao huynh nghĩ như vậy?

- Hầy... nàng đừng giận ta, có khó gì đâu mà không đoán ra chớ? Này nhé, Đường Thấm thừa biết Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng yêu gã. Hai nàng lại đâu phải là tú nữ nếu không muốn nói là đều là những mỹ nhân tuyệt đẹp. Phàm một gã nam nhân mà được một lúc hai mỹ nữ yêu, lại là những trang lá ngọc cành vàng, tự dung bỏ đi bất vô âm tín thì sao chứ?

Y hất mặt, vuốt cằm.

- Có vô lý không. Nếu y chạy theo một bóng hồng nhan khác thì bóng hồng nhan này chắc là một trong tứ đại giai nhân tái sinh qua. Chứ ai lại bỏ qua hai nàng được. Làm gì có bóng hồng nhan thứ ba chứ. Do đó ta nghĩ Đường Thấm đã chết bởi Thiên Hoa Phấn. Chết mất xác nữa.

Y thở hắt ra một tiếng rồi trang trọng nói:

- Ta nghĩ, chúng ta có ở đây cũng vậy thôi, chẳng được ích gì. Chi bằng Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng theo ta về Giang Tô. Ta hứa sẽ chăm sóc cho hai nàng thay Đường Thấm.

Chân diện Lục Y Phụng đỏ hỏn lên, nàng nhìn Hoàng Quốc Túy đánh giọng nói:

- Huynh đừng có nói càn. Nếu Đường Thấm chết thì Lục Y Phụng phải tìm ra xác của huynh ấy. Nếu huynh ấy sống, Lục Y Phụng phải biết huynh ấy sống ở đâu và như thế nào?

Lục Y Phụng nói rồi quay mặt nhìn ra cửa.

- Đường Thấm huynh... huynh đang ở đâu?

Hoàng Quốc Túy nhìn Chu Uyển Thanh.

- Chu Uyển Thanh... hay là ta và nàng cùng về Giang Tô thôi. Ở lại đây làm gì?

- Huynh về đi.

Chu Uyển Thanh nhìn sang Lục Y Phụng.

- Phụng muội... chúng ta sẽ ở lại đi tìm huynh ấy. Cho dù phải tìm tận góc biển chân trời tử cũng đi với muội.

Lục Y Phụng nhìn lại Chu Uyển Thanh.

- Được. Chúng ta cùng đi.

Nàng nhìn lại Hoàng Quốc Túy.

- Huynh đừng đi theo tử muội chúng tôi nữa.

Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh vừa dậm bước thì Đông Phương Tử Linh xuất hiện.

Sự xuất hiện của Phù Vân cung chủ Đông Phương Tử Linh khiến Hoàng Quốc Túy nhìn trần trối, y như thể bị trời trông nhìn Đông Phương Tử Linh gần như không chớp mắt.

Hoàng Quốc Túy lấp bắp hai cánh môi rồi như kẻ thất thần thất sắc lẩm nhẩm nói:

- Đẹp... đẹp... ta có nằm mơ không?

Định Tịnh Hành Tẩu đứng lên. Lão nhìn Đông Phương Tử Linh, vuốt chòm râu lồm chồm và nham nhở.

- Lão hủ đoán không lầm cô nương đây là Phù Vân cung chủ?

Nhìn Định Tịnh Hành Tẩu, Đông Phương Tử Linh nói:

- Tiên sinh đã nhận ra bốn cung.

- Thiên hạ đồn đại không sai, Phù Vân cung chủ là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Nay được diện kiến, lão hủ mới biết lời đồn đại đó không ngoa chút nào. Cung chủ đến đây hẳn vì Đường Thấm. Đường Thấm lão đệ của lão hủ đang ở đâu. Phải chăng đang ở tại Phù Vân cung của cung chủ?

- Chuyện đó hãy khoan nói đến.

Nàng nhìn lại Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng.

- Bốn cung muốn nói chuyện riêng với nhị vị cô nương.

Hoàng Quốc Túy vội lên tiếng:

- Sao nàng không nói chuyện riêng với Hoàng Quốc Túy?

Y chỉ vào ngực mình.

- Ta là Hoàng Quốc Túy, đại thiếu gia của Hoàng Nghiêm tuần phủ. Cơ ngơi của Hoàng thế gia rất lớn. Tại Giang Tô ai ai cũng biết Hoàng Quốc Túy thiếu gia cả. Ta sẵn sàng trải thảm khắp Giang Tô để đón nàng.

Nhìn Hoàng Quốc Túy, Đông Phương Tử Linh đánh giọng nói:

- Bốn cung không có chuyện gì để nói với công tử.

- O...

Định Tịnh Hành Tẩu bước đến bên Hoàng Quốc Túy.

- Bộ mặt háo sắc của ngươi đã bị Phù Vân cung chủ bắt đúng rồi. Theo ta ra ngoài thôi. Ở đây không có chuyện cho ngươi đâu.

Hoàng Quốc Túy lườm Định Tịnh Hành Tẩu.

- Cái lão già này.

Định Tịnh Hành Tẩu chau mày.

- Ngươi...

Định Tịnh Hành Tẩu vừa nói vừa bóp trảo vào hõ khẩu Hoàng Quốc Túy. Y nhăn mặt.

- Ta đi với lão.

Y miễn cưỡng đi cùng với Định Tịnh Hành Tẩu, nhưng khi bước ngang qua Đông Phương Tử Linh thì ghé chân lại. Y hít một hơi thật sâu như thể muốn hút tất cả mùi xạ hương từ cơ thể của Đông Phương Tử Linh vào khứu giác của mình, rồi nhanh miệng nói:

- Cung chủ.... hãy tin đi, Hoàng Quốc Túy thiếu gia của Hoàng Nghiêm tuần phủ là người ngưỡng mộ Cung chủ nhất, không chỉ ngưỡng mộ mà còn ái mộ nữa.

Định Tịnh Hành Tẩu kéo tay gã vừa đi vừa làu bàu.

- Ngươi nhiều chuyện quá.

Chờ cho Định Tịnh Hành Tẩu đi rồi. Đông Phương Tử Linh mới định nhãn nhìn lại Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng, nàng ôn nhu nói:

- Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng cô nương không biết bốn cung nhưng bốn cung thì biết hai người.

Lục Y Phụng nhìn Đông Phương Tử Linh.

- Cung chủ có chuyện gì muốn nói với Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh, chắc chắn không ngoài chuyện của Đường Thấm huynh chứ?

Đông Phương Tử Linh gật đầu.

- Không sai.

Định nhãn nhìn Lục Y Phụng, Đông Phương Tử Linh từ tốn nói:

- Lục Y Phụng hẳn đã khỏi bệnh.

Lục Y Phụng gật đầu.

- Nhờ có Đường Thấm huynh.

- Lục Y Phụng có phúc có phần nên mới được Đường Thấm ưu ái.

Buông tiếng thở dài, Đông Phương Tử Linh nói tiếp:

- Đường Thấm đã tự nguyện hít Thiên Hoa Phấn rồi dụng độc kết hợp với huyết lưu của mình để trị bệnh cho cô nương. Hành động đó thật là hiếm có.

- Lục Y Phụng không bao giờ quên huynh ấy.

- Đường Thấm không cần cô nương phải mang ơn. Nhưng chắc chắn Lục Y Phụng và Chu Uyển Thanh biết vì muốn giải căn bệnh của Lục Y Phụng mà Đường Thấm đã mất tất cả công lực chứ?

Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng gật đầu.

- Tỷ muội chúng tôi biết.

- Sau khi cứu Lục Y Phụng, Đường Thấm đã đơn thân độc mã đến nạp mình cho Tử Vong Kỳ để cứu Thiên Thiên. Lúc này đây Đường Thấm đã bị mang án Tử Vong Kỳ. Lúc nào cũng có thể mất mạng bởi Tử Vong Sứ. Nhị vị cô nương có muốn Đường Thấm chết không?

Chu Uyển Thanh nói:

- Tất nhiên tỷ muội chúng tôi đâu muốn Đường Thấm huynh chết.

- Tốt lắm. Nếu không muốn Đường Thấm chết thì hai người phải làm một điều gì đó để Đường Thấm theo bốn cung rơi bỏ Trung Nguyên, tránh xa võ lâm giang hồ. May ra mới có thể cứu được Đường Thấm.

Lục Y Phụng nói:

- Cung chủ... vậy Đường Thấm huynh đang ở đâu?

- Tạm thời Đường Thấm còn ở một chỗ rất an toàn. Nhưng sự bình an đó chỉ trong một ngày một bữa thôi. Đường Thấm có ra đi với bốn cung thì mới bình yên tuyệt đối.

Lục Y Phụng nói:

- Cung chủ muốn Lục Y Phụng làm gì?

Đông Phương Tử Linh bước đến trước mặt hai nàng, nghiêm giọng nói:

- Bốn cung muốn Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng cô nương khuyến dụ và nói Đường Thấm đi với bốn cung. Đi càng xa càng tốt.

- Cung chủ hãy cho Lục Y Phụng gặp Đường Thấm huynh.

Đông Phương Tử Linh nhìn nàng.

Chu Uyển Thanh nói:

- Tỷ muội phải gặp huynh ấy mới được. Nếu không gặp làm sao nói với huynh ấy?

- Lúc này đây Tử Vong Sứ có mặt khắp mọi nơi, chỉ cần Đường Thấm xuất hiện thì sẽ có hiểm họa ngay lập tức, án Kỳ Tử Vong còn treo trên đầu Đường Thấm.

Lục Y Phụng nói:

- Vậy Cung chủ hãy dẫn chúng tôi đến gặp huynh ấy.

Đông Phương Tử Linh nheo mày, lưỡng lự một lúc, Đông Phương Tử Linh nói:

- Thôi được... bốn cung sắp xếp cho mọi người gặp nhau, nhưng hãy nhớ rằng án Kỳ Tử Vong đang treo trên đầu Đường Thấm. Hai người phải khuyến dụ cho được Đường Thấm rồi bỏ Trung Nguyên cùng đi với bốn cung. Có như vậy Đường Thấm mới khả dĩ có được sinh lộ.

- Nếu đúng như Cung chủ nói, Lục Y Phụng sẽ nói với huynh ấy. Lục Y Phụng không muốn huynh ấy chết oan uổng đâu.

- Bốn cung tin hai người.

Chu Uyển Thanh hỏi:

- Cung chủ cũng lo cho Đường Thấm huynh.

- Nếu bốn cung chủ không vì Đường Thấm đã không đến tìm hai nàng.

Buông một tiếng thở dài, Đông Phương Tử Linh nói tiếp:

- Bốn cung kỳ vọng vào hai người đó, hy vọng hai người có thể khuyên giải được Đường Thấm.

Giương điểm nụ cười mỉm, Đông Phương Tử Linh nhìn Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng.

- Đường Thấm lúc nào cũng nghĩ đến Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng với Thiên Thiên nữa. Nếu như Đường Thấm đồng ý đi cùng với bốn cung rồi, mọi người hãy quay về với cuộc sống bình thường, tránh xa người võ lâm, càng tránh xa càng tốt chừng đó.

- Huynh ấy được bình an, Lục Y Phụng mãn nguyện rồi.

Đông Phương Tử Linh nhìn nàng.

- Bốn cung tin, nếu theo sự xếp đặt của bốn cung, mọi sự sẽ bình an. Tất cả sẽ kết thúc. Chúng ta sẽ lại có cuộc sống bình an vô sự, chẳng còn chịu những phiền toái của tục nhân.

Đông Phương Tử Linh mỉm cười.

- Hai người bảo trọng, chờ bốn cung.

Đông Phương Tử Linh nói rồi quay bước, Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng ra đến tận cửa một lần.

Lục Y Phụng nói:

- Cung chủ bảo trọng. Cung chủ có thể cho Lục Y Phụng hỏi một câu không?
- Lục Y Phụng muốn hỏi gì?
- Sao Cung chủ biết công dụng của Thiên Hoa Phấn có thể hóa giải được bệnh tình của Lục Y Phụng?

Đông Phương Tử Linh nhìn Lục Y Phụng, điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Trên đời này có những điều không thể nói ra được và có những điều hoàn toàn bất ngờ với người này nhưng không bất ngờ với người khác. Bệnh tình của Lục Y Phụng không nhất thiết phải là đại phu mới giải được. Thậm chí là đại phu cũng thể giải được, mà phải biết căn cơ cội nguồn của căn bệnh đó.

Đông Phương Tử Linh nhìn nàng, điểm nụ cười mỉm.

- Bốn cung chỉ có thể nói như vậy thôi. Bảo trọng.

Nói rồi Đông Phương Tử Linh lắc vai thì triển khinh công băng mình đi.

Đông Phương Tử Linh đi rồi, Chu Uyển Thanh mới nhìn sang Lục Y Phụng.

- Muội nghĩ sao về Phù Vân cung chủ?
- Trực giác mách cho muội biết, muội có quan hệ với Phù Vân cung chủ, nhưng đó là mối quan hệ gì thì muội hoàn toàn không biết.
- Chắc hẳn có quan hệ nên Phù Vân cung chủ mới biết căn cơ bệnh tình của muội.

Chu Uyển Thanh gượng cười nhìn Lục Y Phụng.

- Còn điều này nữa... tại sao Phù Vân cung chủ muốn cùng đi với Đường Thẩm huynh? Cùng nhau rời bỏ giang hồ?

- Điều này chỉ có thể hỏi Phù Vân cung chủ, làm sao muội biết được?

- Chắc chắn Phù Vân cung chủ không muốn tử muội chúng ta cùng đi với người và Đường Thấm huynh.

- Lục Y Phụng và tử cũng có thể đi cùng mà.

Chu Uyển Thanh lắc đầu.

- Không đâu. Nhất định Phù Vân cung chủ không muốn Chu Uyển Thanh và Lục y Phụng đi cùng với người và Đường Thấm huynh.

- Sao tử chắc như vậy?

- Tử có thể đoán ra mà, nếu tử đoán không lầm thì Phù Vân cung chủ đã yêu Đường Thấm huynh.

- Phù Vân cung chủ yêu Đường Thấm đại ca?

- Tử đoán như vậy, chỉ có tình yêu mới khiến cung chủ Phù Vân cung lo lắng cho sự an nguy của Đường Thấm huynh.

- Tử cũng lo cho huynh ấy?

Sắc diện của Chu Uyển Thanh đỏ bừng.

- Muội cũng lo cho huynh ấy.

- Vậy thì...

Chu Uyển Thanh buông tiếng thở dài.

- Ba người chúng ta đều đặt chữ tình dành cho Đường Thấm, mà tình yêu thì không thể san sẻ được. Hỏi Phù Vân cung chủ làm sao có thể san sẻ tình yêu của mình cho người khác chứ?

Lục Y Phụng khẽ lắc đầu.

- Muội chấp nhận hy sinh tất cả để huynh ấy được bình an và hạnh phúc là muội mãn nguyện rồi, còn tử?

- Tử yêu Đường Thấm huynh, nhưng có lẽ tử không thể tranh giành tình yêu với Phù Vân cung chủ.

Nàng buông tiếng thở dài.

- Nếu phải chọn lựa thì Chu Uyển Thanh cũng sẽ chọn con đường mà muội đã chọn. Chỉ cần Đường Thẩm huynh được bình an là tử cũng mãn nguyện rồi.

Chu Uyển Thanh và Lục Y Phụng nhìn nhau. Cả hai cùng cười gượng. Chu Uyển Thanh nhỏ nhẹ nói:

- Tử muội chúng ta phải chấp nhận số phận thôi.
- Tử buồn không?
- Còn muội có buồn không?

Lục Y Phụng gật đầu.

- Muội buồn lắm nhưng không có sự lựa chọn nào khác. Bởi chỉ có Phù Vân cung chủ là có thể giúp được thoát khỏi án Kỳ Tử Vong. Chỉ có Phù Vân cung chủ mới có thể cho huynh ấy cuộc sống bình an.

Chu Uyển Thanh khẽ gật đầu.

- Tử cũng buồn. Ai mà không buồn khi bị mất tình yêu của mình chứ. Tử đâu có ngờ tình yêu của tử và Đường Thẩm huynh chỉ trong một thời gian ngắn mà đã thay đổi rồi. Người không thay đổi nhưng hoàn cảnh thay đổi, buộc phải thay đổi theo, tử cũng giống như muội, không có sự lựa chọn nào khác hơn là phải trao tình của mình cho người khác.

Nàng nói rồi cúi mặt nhìn xuống.

Lệ trào ra hai khóe mắt nàng, nhiều xuống trước mũi hài.

Lục Y Phụng nói:

- Tử tử... rồi chúng ta sẽ quên và huynh ấy cũng sẽ sớm quên tử muội chúng ta thôi.

Hai người ôm chầm lấy nhau. Cả hai cùng thốn thức bởi nghĩ đến thời khắc hai người phải chia tay Đường Thẩm. Một cuộc chia tay mà chẳng bao giờ họ có thể hy vọng còn gặp lại nữa.

- o O o -